

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Σοφία. Ξέρεις ; 'Η Πώπη άρραβωνιάστηκε με τὸ Γιάνη, μὰ τὸ κρατοῦνε μυστικό.

Κωστής. Ναι, τὸ ξέρω' μου τῶπε ὁ Γιώργης.

— Τί δύσκολο πού εἶνε νὰ συνάξῃς χρέη σήμερα !
— Τί ; χρέη σύναξες ;
— 'Όχι, μὰ ἤρθανε κάμποσοι γιὰ νὰ τοὺς πλερώσω.

Πατέρας καὶ γιὸς ταξιδεύανε σὲ καράβι, καὶ τοὺς ἐπί-
ασε ἡ θάλασσα. Τοῦ πατέρα τοῦ πέρασε γλήγορα. 'Ο γιὸς
ὅμως τόσο ὑπόφερεν πρὸς κατάντησε νὰ πέσῃ ἀνάσκαλα καὶ
νὰ βυθιστῇ σὲ εἶδος ἀπάθειας. 'Ο Γιατρός τοῦ πλοίου, με-
τὴν ἰδέα πῶς ἔσως ἡ τρομάρα τονε γιαντρέψῃ ἐρχεται καὶ
τοῦ λέει.

— 'Ο πατέρας σου ἀπέθανε.

— Τύχη πού τὴν εἶχε ! ἀποκρίνεται ὁ γιός.

'Υπάλληλος. 'Επιστὶ καὶ παντρεύομαι σὲ λίγες μέ-
ρες, ἂν μποροῦσατε νὰ μοῦ μεγαλώσατε τὸ μισθὸ λιγάκι...

Κύριος. 'Αδύνατο, παιδί μου. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὶ
μπορῶ νὰ σοῦ κάμω. Θὰ σ' ἀρίνω νὰ φεύγῃς νωρὶς τοὺς
πρώτους τρεῖς μῆνες ; τῆς παντρεῖς σου, καὶ θὰ σ' ἀρίνω
νὰ μένῃς ἔργα κατόπι, πρὸς θὰ θέλῃς ἀφορμή.

Πηγαίνει ὁ Μπάρμπα Γιάνης στοῦ ζουγράφου καὶ τοῦ
λέει νὰ τοῦ ζουγραφήσῃ τὴν εἰκόνα του, μὰ νὰ μὴν τοῦ
γυρέψῃ πολλά.

— 'Όχι δὲ τόσα, φωνάζει, σὰν ἄκουσε τὴν τιμὴ.

Τόνε βεβαιώνει ὁ ζουγράφος πῶς πολὺ μέτριο ποσὸ τοῦ
ζητᾷ.

— Καλὰ ναι πόσα θές ἂν σοῦ φέρω ἐγὼ τὴ μογιὰ ;
ρωτᾷτε τότες ὁ Μπάρμπα Γιάνης.

Εἶπε ὁ γιατρός τοῦ κύρ Γιώργη νὰ πίνῃ ἕνα κρασί
κάθε φορὰ πού τρώει.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ;

Τρώει δεκαπέντε φορὲς τὴν ἡμέρα.

'Η γυναίκα. 'Αν εἶναι ἀλήθεια πῶς κάθε μόριο τοῦ
κορμιοῦ μας ἀλλάζει κάθε ἑπτὰ χρόνια, δὲν εἶμαι τώρα
ἐκείνη πού παντρεύτηκες.

'Ο ἄντρας. Τὸ ὑπόθεσα αὐτὸ καιρὸ τώρα.

'Ο δραματογράφος. Καὶ πῶς πᾶει τὸ δράμα μου, κύ-
ριε Διευθυντά ; Τὸ δεχτήκανε ;

'Ο θεατρῶνης. Καὶ τὰ τρία μέλη τῆς 'Επιτροπῆς τὸ
διέβασαν καὶ θέλουνε νὰ ἐγάλουνε μὲ πρᾶξη.

'Ο δραμ. Μποροῦσε νὰ εἶναι καὶ χειρότερα.

'Ο θεατρ. Μὰ δυστυχῶς ὁ καθένας θέλει νὰ ἐγάλῃ
κι' ἀπο μὲ πρᾶξη.

Ο ΡΕΦΕΝΕΣ

γινὰ νὰ μὴ σιχαίνονται ἔσως οἱ μουσαφίριοι του, τῷ-
κοψε ὁ καπετάνιος σὲ μικρά, μικρὰ κομματάκια, τὰ
ἐβγάλε ἀπὸ τὴ σούβλα, ἕνα ἕνα, καὶ τὰ μοίρασε με-
λιγάκι μαῦρο ψωμί σ' ὅλους, κάνοντας ἀρχὴ ἀπὸ τὸν
παππᾶ καὶ τὸν ἀφέντη καὶ τελειώνοντας σ' τὸ δά-
σκαλο καὶ τὴ γρητὰ του. 'Επειτα ἕνα κρασί ἀθάνα-
το, μὲ τὸ χρώμα καὶ τὴ μυρουδιά τοῦ τραντάφυλλου,
κεράσθηκε σ' τὴν ἰδίαν τὴ σειρά μὲ τὴν τσούτρα, καὶ
μὲ μὴ γουλιὰ πολλοὶ ξεχάσανε καὶ τρομάρα καὶ
ζημιάς κι' ἀργοπορήματα...

— 'Ο οἶνος εὐφραίνει τὴν καρδίαν ἀνθρώ-
που — εἶπ' ὁ δάσκαλος γλεῖφοντας τὰ χεῖλιά του.

— Θαρρῶ, δάσκαλε, τοῦπε ὁ κύρ Νικολάκης, πῶς
ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ τόκρασι πάρα πολὺ μοῦ ταλεύεις. Μπᾶς
καὶ χοροπηδαῖ ἀκόμα καὶ τι σ' τὴ βράκα σου ;

— 'Α ὄχι δὲ, τούριε, διαμαρτυρήθηκε 'κεῖνος,
δυὸ κομματάκια ἦτανε, νὰ σὰς χαρῶ, καὶ τὰ δυὸ μοῦ
πέσανε.

— 'Ετσι ἔ : συμφορὰ πού τὴν ἔπαθες, κακόμοιρε !

— Οὐλα εἶν' ἔτμα ! — φώναξε ὁ Γιωργούλας

— Στρώσαμ' τραπέζ' καὶ κατεβᾶσαμ' τ' ἀρνιά, τε-
φαρίκια πρᾶμματα !

— Γιὰ σὰς, ἀδέρφια, νὰ μὲ βγάλτ' ἀσπροπρό-
σωπο ! 'Ορίστ' ἀφέντη, δρίστε παππᾶ μ' ! Κάθε ψη-

ΚΕΡΔΟΣ 312,140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι ! 312,140 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου
εἰς τοὺς πελάτας του. 'Ητοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι
κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυ-
λὸν ἀριθμὸν 312,140 δραχ.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδᾷ, τὸ ποσὸν
τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμῶν δὲ ἵνα συμ-
μετάσχῃσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας
ὑποβιδᾷ τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειο-
φόρον τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ κα-
λεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλ-
θωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως
θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ
νὰ εἶναι ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμὰς
τὴν 19 Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ : ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1904. Μὲ
ψύχῃσι ἔχει ὁ κ. Σκόκος : Νὰ λέῃ κάθε χρόνο πῶς τὸ
καινούργιο τοῦ ἡμερολόγιου εἶναι καλύτερο ἀπὸ ὅλα τὰ
ἡμερολόγια τῶν περασμένων χρόνων. Μ' αὐτὸ ἀποδείχνει
πῶς πασκίζει νὰ τὸ κάμῃ καλύτερο, ἀδιάφορο κι' ἂν δὲν
τὸ κατορθῶναι πάντοτε. 'Η προσπάθεια ἀξίζει καὶ. Καὶ
τὴν προσπάθεια δὲν ἡμπορεῖ κανένας νὰ τοῦ τὴν ἀρνήθῃ.

Καλὸ εἶναι καὶ τὸ φτενὸ τοῦ ἡμερολόγιου Πλούσιο
καὶ σὲ ὕλη καὶ σὲ εἰκόνες. 'Αν εἶναι καὶ μερικὰ περιττά
ἐκεῖ μέσα, δὲν πειράζει. 'Αλλὰ κι' ἀπὸ ποιά δουλειά, λεί-
πουν τὰ περιττά ; Γιὰ νάρμενίτη ἕνα καράβι, χρειάζεται
καὶ σαβούρα. Καὶ γιὰ νὰ πᾶν μπροστὰ, ἐμπορικῶς πάν-
τοτε μιλάμε, καὶ μὲ ἐπιχείρησι τέτοια, σὰν τὸ ἡμερο-
λόγιον, πρέπει νάχῃ σαβούρα κι' αὐτὴ. 'Η ἀλήθεια εἶναι
πῶς ἡ σαβούρα τοῦ φτενικοῦ ἡμερολογίου του εἶναι λίγη,
πολὺ λίγη, καὶ τὸ καθαρὸ φορτίον, ἀρκετό. 'Ενὰς λόγος
λοιπὸν σπουδαιότατος γιὰ νάγορασθῇ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ
Σκόκου ἀπὸ ὅλους ἐκείνους πού ξέρουν νὰ ἐγτιμῶν τὰ
καλὰ βιβλία.

— Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ : ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΚΑΙ
ΑΓΚΑΘΙΑ. 'Ο τίτλος συγγενεύει λίγο μὲ ἀγκάθια καὶ
τοὺς τρίβλους τοῦ Judas Errant, ἂν καὶ τὸ περιεχόμενον
τοῦ κομποῦ βιβλίου δὲν ἔχει καμμιὰ συγγένειαν μὲ τὰ ζων-
τανὰ καὶ λεδέντικα διηγήματα τοῦ ἀγαπημένου συνεργά-
του μας. 'Ας εἶναι. Καὶ τὸ βιβλίο τοῦ κ. Δημητρίου
διαβάζεται μὲ κάποια εὐχαρίστησι, ἀφοῦ ὅσο κι' ἂν δὲν
εἶναι ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα πού σημειοῦν καποιο σταθμὸ
στὴ φιλολογικὴ φυσιογνωμία μιᾶς χώρας, δὲν εἶναι ὅμως
κι' ἀπὸ τὰ βιβλία ἐκεῖνα τὰ ἀνούσια καὶ τὰ φκιασιδωμένα
πού τὰ παίρνει κανένας στὰ χέρια του γιὰ νὰ χατμουρηθῇ.

λὴ ραχούλα, κάθε ρευματιὰ εἶν' τ' ἄρχοντικό μ' !
'Ετσι τῶφερ' ἡ κατάρρα...

Μ' ἀληθινὴν ἄρχοντιὰ ὁ καπετάνιος ὠδήγησε σ'
τὸ τραπέζι τοὺς ξένους, ὅπως τοὺς ἔλεγε. Τὸ τραπέ-
ζι ἦτανε μὲ στίβα καταπράσινη ἀπὸ κλάραϊς, μὲ τέ-
χην κομμέναις ἀπὸ τὰ γύρω πεῦκα καὶ ἔλατα, κλά-
ραις ὑστερὰ μικραῖς καὶ φουντωταῖς, καλὰ καλὰ πι-
τακωμέναις γιὰ νὰ ἰσιώσουν τὸν τόπον, καὶ πᾶνω
πάνω κλωνιὰ μισινιζᾷ, γιὰ ν' ἀκουμπήσουν τῆς σού-
βλαις μὲ τὰ ψητά, πού πεντοβολούσανε. Γύρω γύρω
κάτσανε ὅλοι σταυροπόδι, ὅπως ὁ καπετάνιος τοὺς ἔ-
βαλε. Δεξιά του ὁ παππᾶς, ἀριστερὰ ὁ ἀφέντης, με-
τὴ γυναίκα τος, ὑστερὰ οἱ ἄλλοι τῆς παρέας. 'Ο Γε-
ωργούλας παρκατάθηκε σὰν ψυχολογὸς τοῦ νοικοκύρη,
νὰ βοηθήσῃ σ' τὸ τραπέζι. Οἱ ἄλλοι κλέφταις, ὅσοι
δὲν εἶχανε καραούλι, κάτσανε νὰ φᾶν πρέκει μὲ τοὺς
ἄλλους. 'Ο καπετάνιος ἔκοψε τὰ ψητὰ κομματάκια κομ-
μάτια, μ' ἕνα πλατὺ μαυρομάνικο, καὶ ὁ Γεωργού-
λας τὰ μοίρασε σ' ὅλους τοῦ τραπέζιου μὲ μὴ φε-
τάρρα ψωμί χωριάτικο, ὅ,τι ἔμεινε ὑστερὶς τῶστειλε
σ' τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανένας παραπνευ-
μένος. 'Ο παππᾶς σηκώθηκε, ἐβγάλε τὸ καλυμανικὸ
του, σταυροκοπήθηκε κι' εὐλόγησε τὴ βρῶσιν καὶ τὴν
πόσιν, ἀγναντεύοντας μὲ γουρλωμένα μάτια τὴν ἀχ-
νηστὴν πλάτη πού τοῦδωκαν. 'Ο δάσκαλος ξεφώνησε

ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΑ ΜΑΣ

Τὴν ἑσπέραν τῆς 21 Νοεμβρίου ὁ κ. Δ. Γιαννουλάτος
ὤμιλησεν εἰς τὸ Σύλλογον τῶν 'Εμποροῦπαλλήλων Σύρου
περὶ ταχυδρομείων. 'Ο γῶρος τοῦ Συλλόγου εἶναι μικρὸς,
ἄλλ' ἐν τούτοις οὐδέποτε ἄλλοτε ἦλθε τόσος κόσμος. Πολ-
λοὶ δὲ ἀνεχώρουν μὴ δυνάμενοι πού νὰ σταθῶν. 'Η ὁμι-
λία ὑπερήρασε, διὰ τοῦτο πολλὰ χειροκροτήματα καὶ τυγ-
χαρητήρια ἐδέχθη μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας.

Περὶστραφῇ δὲ κυρίως εἰς τὴν τελειότητα εἰς τὴν ὁποίαν
ἔφθασε τὸ ταχυδρομεῖον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους
καὶ εἰς τὰς διαφορὰς εὐκολίας τὰς ὁποίας ἔχουν μὲ τὸ
ταχυδρομεῖον οἱ πολῖται : ἐξοδεύοντες πολὺ ὀλίγα, ὑπέναντι
τῶν μεγάλων γρηματικῶν θυσιῶν τὰς ὁποίας μόλις πρό-
τινων δεκαετηρίδων ὑφίσταντο δι' ὁμοίας φύτεως ὑπηρε-
σίας.

ΣΥΡΙΑΝΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κωνστ. 'Ανθ. Κελὸ τὸ πρῶτο, μὰ περιμέ-
νουμε κανένα καλύτερο. Στείlate μας. — κ. Κ. Μακρῆ.
Κέρκυρα. Σὰς στείλαμε τὴν «Τρισεύγενη» τοῦ Παλαμά.
Γράφετε μας ἂν τὴν πήρατε. — κ. 'Αλέξ. Πανταζῆ. Τί
ἔγινες, βρε ἀδερφέ ; 'Ανοιξὲς ἡ γῆ καὶ σὲ κατάπιε ; — κ.
Κώστα Καιροφύλλαν. Δὲν μᾶς ἐστειλίτε ἀκόμα τὸν
Βαλαωρίτη. — κ. 'Αναστ. Μιστρ. Τέχουνε μεταφράσει
πολλοί. Δὲν μᾶς στέλνεται κανέναν ἄλλο ; — κ. Σαδιάν-
τροπο. Σίμων. Θὰ μᾶς στὸ ἄλλο φύλλο. — κ. Γλωσσό-
κοπάνα. Τὸ διαβάσαμε. 'Ο κ. Μιστριώτης, κατὰ τὴν
«Πρωΐαν», ἔθηκε τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἰς τὴν προ-
σέκουσαν θέσιν του. 'Αφοῦ «τότε ὁ Γέρος!» δὲν μᾶς
ἐπιτρέπεται νάχομε ἀντίρρηση. — κ. κ. Φοιτητές.
Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ θερμότατον γράμμα πού μᾶς ἐ-
στειλάτε. 'Ο «Νουμᾶς» τὸ ἔσωσε τιμὴ του, ὅτι ἐκατὶν
ἑπτὰ παιδιὰ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπιδουμίζουν τὸν ἀγῶνά
του. — κ. Εὐμενίδη. Μᾶς ἐρωτᾷτε ἂν εἶναι ἀκόμα δευτὴ
ἔργα δραματικὰ στὸν Κουρμαλίδειο διαγωνισμό. Δὲν ξέ-
ρουμε. 'Ερωτήσατε τὸν κ. Πολ. Δημητράκοπουλο. 'Ε-
μεῖς ξέρουμε μονάχα πῶς ὁ κ. Κουρμαλίδης ἐπροκήρυξε
διαγωνισμό γιὰ νὰ βαφτίσῃ τὸ Ἰαχαραπλαστεῖο του καὶ
πῶς ὁ κ. δαφνοστεφῆς παρεξήγησε τὸν διαγωνισμό κι'
ἀντὶ νὰ στείλῃ στὸν κ. Κουρμαλίδην ἕνα τίτλο Ἰαχαρα-
πλαστεῖου, ἔστειλε ἕνα δράμα τοῦ ἀπὸ τις χιλιάδες ποῦχαι
μέσα στὸ συρτάρι του καὶ τις προσορίζει γιὰ τὸν Λασσά-
νιο. Τίποτ' ἄλλο.

— κ. Πεθεροκυνηγὸ. 'Η ἐτυμολογία τῆς πεθερᾶς
σας καὶ τῆς πεθερᾶς ὕλου τοῦ κόσμου εἶναι αὕτη :

Γιὰ τῶν γαμπρῶν τὴ συμφορὰ

συναντηθῆκαν μὲ φορὰ

τὸ «πένθος» κ' ἡ κακὴ «ἄρά».

'Ενώθησαν τὰ μυστὰρὰ

ἀέχως φιλιὰ, δέχως γαστὰ

κ' ἐγέννησαν τὴν «Πενθερᾶν».

Τώρα σεῖς φροντίζετε νὰ βρῆτε τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ
πεθεροῦ.

ἀπ' τὴν καρδίαν τοῦ ἕνα μεγάλου ἀμύν. Οἱ ἄλλοι...
θαρρῶ ἀρχίσανε πρὶν τὸ βλογητὸ τοῦ παππᾶ τελειώ-
σῃ. Σ' τὸ πλάγι τοὺς μουρμούριζε γλυκὰ ἡ πηγὴ,
χύνοντας πάντα σ' τὴ σπηλιὰ τὸ καθαρό νεράκι τῆς,
κι' ἄμα ρυσσοῦσ' ἀπ' τὸ βουνὸ τ' ἀγέρι ράντιζε τοὺς
πρὸ κοντινοὺς μὲ μὴ ψιλὴ βροχούλα...

— Παράξενον πρᾶμμα, ὁρ' ἀδέρφια, εἶπε τρώγον-
τας ὁ καπετάνιος, νὰ σὰς κλιέψω πρῶτα καὶ νὰ σὰς
φιλέψω ὑστερὰ. 'Ε ὅλα εἶν' παράξενα σ' τοὺν κόσμον,
τὸνα πρῶτερ' ἀπ' τ' ἄλλο, καὶ λίγαι κανεῖς γιὰ παρη-
γοριὰ — μὴ χειρότερα !

— 'Υγῶ, καπετάνιε, ἀποκρίθηκε ὁ κύρ Νικολά-
κης, σοῦπα πῶς τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς εἶμαι
πολὺ εὐχαριστημένος πούπεσα σ' τὰ χέρια σας. Διὰ-
ολε ! γλύτωσα 'πὸ τὴ σκοτούρα νὰ ξετάζω κάθε μέ-
ρα τί γίνονται τὰ χρυσαικά τῆς γυναίκας μου, μὴ
χάθηκε κανένα, μὴ βγήκε καμμιὰ πέτρα, μὴ τὸ δέ-
σιμο δὲν εἶνε πιά τῆς μύδας, μὴν τῆς ἦρθε ὀρεξί νὰ
χαρίσῃ κανένα δαχτυλίδι σ' τὴ γειτόνισσα, μὴ μὴ
μὴ... μὴν ἐρωτᾷς βρε ἀδερφέ, πόσα σεκέτεια !
Τώρα πᾶν σ' τοῦ διαβόλου τὴ μάνα, τὰ γρουσουζικά,
ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια ! Πες πῶς κάψαμε τὰ ροῦ
χὰ μας νὰ μὴν τὰ τρώνε ψύλλοι... Κέρνα μας, σ' τὴν
πίστι μου, μὴ καὶ μὴ φοβᾶσαι πῶς θὰ σοῦ κακιώ-
σουμε !
(ἀκολουθεῖ).